

**C vasten 4**  
**30 maart 2025**  
**M. Assumpta**

**Eerste lezing** (Joz. 5, 9a. 10-12)  
*Uit het boek Jozua*

Het Joodse volk was onder leiding van Jozua het beloofde land binnengekomen.  
En God sprak tot Jozua:  
`Vandaag heb Ik een punt gezet onder de smaad,  
die Egypte jullie heeft aangedaan.'

Ze waren in de vlakte van Jericho gekomen,  
en hadden hun tenten opgeslagen in Gilgal.  
Het was avond, de veertiende van de maand.  
En die avond vierden ze Pasen.  
De dag erna aten ze ongezuurd brood en geroosterd graan,  
die van het land het land Kanaän zelf afkomstig waren.  
En van dan af hield het op met manna te regenen.  
Voortaan konden ze immers eten van wat ze zelf konden oogsten.

**Tweede lezing** (2 Kor. 5, 17-21)  
*Uit de tweede brief van de apostel Paulus aan de christenen van Korinte*

Zusters en broeders,  
Als iemand christen wordt,  
begint hij een nieuw leven.  
Hij laat zijn oude leven achter zich,  
en wordt als het ware opnieuw geschapen.

Het is God zelf die ons naar zich toehaalt.  
Door Christus heeft Hij het met ons weer goedge maakt,  
en Hij rekent erop dat ook wij het onder mekaar weer goedmaken.  
Zo heeft hij de hele wereld een nieuw begin aangeboden,  
door de spons te vegen over de fouten van de mensen.

Ik roep jullie dan ook op, in Christus' naam,  
onder Gods barmhartigheid te gaan staan.  
Christus had zelf geen enkel kwaad gedaan,  
maar God liet hem de straf ondergaan voor onze fouten.  
Zo kunnen ook wij voor God verschijnen zonder schuldenlast.

**Evangelie** (Lc., 15, 1-3. 11-32)  
*Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Lucas*

Tussen de toehoorders van Jezus zaten er steeds weer tollenaars en zondaars.  
De farizeeën en schriftgeleerden spraken daar schande van en zegden:  
`Je moet eens zien: die man gaat om met zondaars en nodigt ze zelfs aan zijn tafel.'  
Daarop vertelde Jezus de volgende parabel:  
`Iemand' zegde hij, ' had twee zonen.  
De jongste zei tegen zijn vader:  
`Vader, geef mij mijn deel van de erfenis.'  
En hij verdeelde zijn vermogen onder beide zonen.

Niet lang daarna vertrok de jongste zoon met zijn geld naar een ver land.  
Hij leefde er maar op los,  
en al zijn geld ging eraan.  
Tot overmaat van ramp,  
kwam er een zware hongersnood over dat land.  
En hij geraakte in zwarte armoede.  
Hij doolde rond, tot hij ergens bij een boer  
de varkens mocht gaan hoeden in het veld.  
Hij had verschrikkelijke honger, en zou tevreden zijn geweest met het voer van de varkens.  
Maar hij mocht er niet aankomen.  
Toen zegde hij bij zichzelf:  
`Zoveel knechten van mijn vader hebben brood in overvloed,  
en ik verga hier van de honger!  
Weet je, Ik keer terug naar mijn vader.  
Ik zal hem zeggen:  
Vader, ik heb mij zwaar misdragen, tegen jou en tegen God.  
ik ben het niet meer waard om jouw zoon te heten,  
behandel me als een van je knechten.”

Zo deed hij.  
Toen hij nog ver van huis was, zag zijn vader hem al komen.  
Het pakte de jongen, en hij liep naar zijn vader toe,  
viel hem om de hals en kuste hem.  
`Vader,” zei hij,  
` ik heb mij zwaar misdragen, tegen jou en tegen God.  
ik ben het niet meer waard om jouw zoon te heten.’

Maar de vader zei tegen de knechten:  
`Haal vlug de mooiste kleren en trek ze hem aan,  
doe een ring aan zijn vinger en schoenen aan zijn voeten.  
Haal het gemeste kalf en slacht het; we gaan eten en feestvieren,  
want mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden,  
hij was verloren en is teruggevonden.”  
En het feest begon.

De oudste zoon echter, keerde terug van het veld.  
Hij hoorde muziek en dans.  
Hij riep een van de knechten en vroeg wat er te doen was.  
Die antwoordde:  
`Je broer is terug.  
En je vader heeft het gemeste kalf geslacht,  
omdat hij hem gezond en wel terug heeft.”  
De zoon werd kwaad, en weigerde naar binnen te gaan.  
Zijn vader kwam naar buiten  
en sprak op hem in.  
Maar hij zei:  
`Ik heb al die jaren alles gedaan wat je me hebt gevraagd,  
ik heb je nooit iets geweigerd.  
En toch heb ik nooit een bokje gekregen  
om met mijn vrienden feest te vieren.  
Maar nu die zoon van jou,  
die je vermogen met hoeren heeft verbrast, is thuisgekomen,  
heb je voor hem het gemeste kalf laten slachten.”  
De vader keek hem aan en zei:

‘Jongen toch, jij bent altijd bij me en alles wat ik heb is ook van jou.  
Maar nu moeten we feestvieren en blij zijn,  
want die broer van je was dood en is weer levend geworden,  
hij was verloren en is teruggevonden.’

## Homilie

Z en B,

Vanaf overmorgen, 1 april, mag de uit Assebroek afkomstige schrijver, denker en historicus David Van Reybrouck voor twee jaar de titel dragen van ‘Denker der Nederlanden’.

Dit is een titel die toegekend wordt aan iemand die de kwaliteit bezit om op een doorvoelde en doordachte manier het nieuws in een groter verband te plaatsen, zodat we niet zomaar alles ondergaan wat de tijd ons brengt.

Er wordt aan een nieuwe Denker der Nederlanden gevraagd om een thema voorop te stellen.

De vorige drie denkers hebben daarvoor termen gebruikt, alle variaties op het woord ‘denken’.

Respectievelijk hadden ze het over ‘tegendenken’, ‘tussendenken’ en ‘publiek denken’. En om in die lijn te blijven heeft David Van Reybrouck een nieuw woord gecreëerd, nl. *vé*-denken.

En met ‘ver’ bedoelt hij ‘ver in de tijd’, zowel achteruit als vooruit.

Uit de geschiedenis van het verleden moeten we leren waar de mensheid fouten gemaakt heeft en gefaald heeft, en welke gevolgen dat heeft gehad voor wat we nu meemaken.

Maar dat helpt ons ook om vooruit te kijken, om in te schatten wat de gevolgen zullen zijn van hoe we nu met mekaar en met onze wereld omgaan.

Verleden zondag heeft de bekende oorlogsjournalist Rudy Vrankx in de abdij van Zevenkerken een lezing gegeven waarin hij duiding gaf over de grote wereldconflicten, die hij allemaal van dichtbij heeft meegemaakt.

Over de oorlog in Gaza zegde hij onder andere: ‘Eerste Minister Netanyahu en zijn ministers denken dat ze door hun harde optreden tegen de Palestijnse bevolking de terreurbeweging Hamas met wortel en tak zullen kunnen uitroeien. Maar ze vergissen zich gruwelijk. Ze zullen juist het omgekeerde bereiken.’

Er is in heel Gaza geen kind meer te vinden dat niet voor zijn ogen zijn vader of moeder, of broertjes of zusjes, of grootouders of vriendjes heeft zien verminken of afslachten.

Dit heeft bij hen een trauma teweeggebracht die ze hun leven lang zullen meedragen, en dat ze zullen willen wreken. Daardoor leggen de Israëli’s met hun bombardementen de kweekbodem voor een terreurbeweging, een nieuwe Hamas, nog veel erger dan de huidige.’

Inderdaad, Z en B, tegenstellingen, die ooit op gewelddadige manier volkeren of bevolkingsgroepen tegen mekaar hebben opgezet, laten littekens na, jaren, zelfs eeuwen lang.

Wanneer oorlogen of conflicten gekleurd werden met het bloed van menselijke slachtoffers, dan dragen hun geliefden een niet te stillen haat mee tegen diegenen die hen dat hebben aangedaan.

Als we ver achteruit denken, ons afvragen waar de wortels te zoeken zijn van de zovele actuele conflicten in de wereld, dan vinden we die meestal in een ver verleden.

En we mogen ervan uitgaan dat de volkeren of de bevolkingsgroepen, die nu te lijden hebben, binnen zoveel jaren en zelfs eeuwen nog de bitterheid zullen smaken van wat nu gebeurt.

En zo staan mensen tegenover elkaar met haatgevoelens, die worden meegedragen van generatie op generatie, van wraak op weerwraak.  
Het is een cirkel van geweld die bijna niet te doorbreken is, een vicieuze cirkel.

Eén oplossing is er slechts.

Dat eens iemand zegt:” Ik neem geen wraak.

Ik heb pijn, heel veel pijn. Jij hebt me veel onrecht aangedaan. Vergeten kan ik het nooit. Maar ik reken het je niet meer aan. Ik zin niet meer op wraak. Ik vergeef je.”

Z en B,

Zo deed Jezus van Nazareth.

Nooit heeft hij gekozen voor wraak of geweld. Ook niet als men hem valselijk van allerlei kwaad beticht heeft, en men hem als een misdadiger heeft terecht gesteld.

Zo kunnen we het lezen in de brief van Paulus aan de christenen van Filippi: *‘Jezus bleef gehoorzaam aan zijn opdracht, zelfs tot de slavendood aan het kruis.’*

En Paulus voegt daaraan toe: *‘Daarom was hij groot in de ogen van God. God heeft hem een naam gegeven, hoger dan alle namen.’*

Ja, daarom mocht hij zoon van God genoemd worden, beeld van God.

De God, die hij verkondigde, was immers een barmhartige God. Een vader die van zijn kinderen blijft houden, ook als ze zijn fortuin verbrast hebben, ook als ze niet naar zijn feest willen komen.

Daarom benoemen we de parabel die we zojuist beluisterden beter niet als ‘de parabel van de verloren zoon’ maar als ‘de parabel van de barmhartige vader.’

Het is een parabel die we niet genoeg kunnen doorvertellen.

Want als er iets is waar onze wereld absoluut nood aan heeft is het: BARMHARTIGHEID.

Pierre Breyne

*Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.*